

תת"ע 5476/06/16 - מדינת ישראל נגד סאלח אזברגה סאלח אזברגה

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 5476-06-16 מדינת ישראל נ' סאלח אזברגה
תיק חיצוני: 52111258142

בפני מאשימה נגד נאשם
כבוד השופטת לאה שלזינגר שמאי
מדינת ישראל
סאלח אזברגה סאלח אזברגה

החלטה

1. בפני בקשת הנאשם לביטול פסק דין שניתן בהעדרו ביום 3.7.16 (להלן: "המבקש").
2. המבקש קיבל הודעת תשלום קנס בגין עבירה של נהיגה תוך שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית. המבקש הגיש בקשה להישפט ולפיכך הוגש נגדו כתב אישום בגין העבירה הנ"ל, אשר נקבע להקראה ליום 3.7.16. הזמנה נשלחה למבקש על פי הכתובת שמסר בבקשתו, דהיינו ת.ד 378 לוד, ברם חזרה בציון "לא נדרש". משלא התייצב המבקש להקראה הוא נשפט בהעדרו.
3. ביום 6.9.17 הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין וזו הבקשה שבפני.
4. המשיבה מתנגדת לבקשה בנימוק שבוצעה המצאה כדין.

הדין

5. סעיף 130(ח) לחוק סדר דין הפלילי, מציג שתי דרישות חלופיות אשר מתקיים אחת מהן יורה בית המשפט על ביטולו של פסק דין הניתן בהעדר נאשם: קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של הנאשם המשפט או גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.
6. עפ"י המסמכים שבפני, הדו"ח נשלח בדואר רשום לכתובת הרשומה של המבקש (דואר רשום RA-003174867H4) ובתאריך 1.4.16 הוחזר לשולח בציון "לא נדרש", כך שבהתאם לתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי מתקיימת "חזקת מסירה", ועל המבקש מוטל הנטל להפריכה.

במקרה דנן, המבקש זומן עפ"י הכתובת שמסר בבקשתו ומסירה זו מהווה מסירה כדין. משמסר הנאשם כתובת

למשלוח כתבי בי דין לרבות הזמנה לדין, ואלו נשלחו לאותה כתובת, מה לו כי ילין?

משבחר הנאשם שלא לקבל דבר הדואר אין לו להלין אלא על עצמו.

יצוין כי גם הודעה על קנס שנשלחה למבקש לאותה כתובת, חזרה בציון לא נדרש.

יצוין, כי המבקש נמנע מלתמוך טענותיו העובדתיות בתצהיר מטעמו, ואף בבקשה עצמה, שהוגשה באמצעות סנגור, לא טרח לפרט מתי ואיך נודע על דבר קיומו של גזר הדין.

המבקש אף לא טען, כי הכתובת אליה נשלחה ההזמנה לדין אינה כתובתו הנכונה אלא אך טען טענה בעלמא, כי הוא מתגורר בשכונה שבה שירותי הדואר אינם עובדים בצורה סדורה ובשל כך דברי דואר אינם מגיעים למען המבוקש. אף טענה זו אינה נתמכת במסמך כלשהו.

היינו, המבקש לא הוכיח, כי ההזמנה לדין לא נדרשה על ידו מסיבות שאינן תלויות בו ולפיכך החזקה לא נסתרה.

7. גם לגופו של עניין, המבקש לא הראה, כי יש סיכוי לכך שתוצאת ההליך הייתה שונה לו התייצב לדין, שכן לא העלה טענת הגנה אלא אך טען כי כלל לא ביצע את העבירה המיוחסת לו.

8. גזר הדין הינו מידתי, סביר והולם את מתחם הענישה בהתחשב בעברה בה הורשע ובעברו של המבקש. לפיכך לא ניתן לומר כי נגרם עיוות דין למבקש.

9. לפיכך הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ח' תשרי תשע"ח, 28 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.